

«Πάμε μαζί κι ας μας λιθοβολούν / Κι ας μας φωνάζουν αεροβάτες...»

Καθώς τα χρόνια περνούσαν κι απομακρυνόμασταν απ' το 2011 όταν για τελευταία φορά καταβλήθηκε το επίδομα ειδικών συνθηκών στους δικαστικούς υπαλλήλους, για ορισμένους η διεκδίκηση της επαναχορήγησης του επιδόματος ειδικών συνθηκών μπορεί να φάνταζε με ουτοπία ή ακόμα μερικές λέξεις σε ένα χαρτί.

Πλέον, αποδείχθηκε ότι η επιμονή και η αγωνιστική διεκδίκηση μπορούν να φέρουν αποτελέσματα. Στο νομοσχέδιο με τίτλο «Κώδικας Εναλλακτικής Επίλυσης Διαφορών και άλλες διατάξεις» που κατατέθηκε στη Βουλή στις 5-10-2026 περιλαμβάνεται διάταξη για τη χορήγηση μηνιαίου επιδόματος ειδικών συνθηκών άσκησης δικαστικού έργου ύψους εκατό (100) ευρώ από την 1^η.1.2027.

Το ύψος του επιδόματος δεν αντιστοιχεί στο αυξημένο κόστος ζωής και στις ανάγκες μας. Μια επίσκεψη στο σουπερ – μάρκετ, σε ένα βενζινάδικο ή το άνοιγμα ενός λογαριασμού ηλεκτρικής ενέργειας αρκεί για να το καταλάβουμε...

Αναμφισβήτητα, όμως, πρόκειται για μια θετική εξέλιξη και για ένα βήμα για τη σταθερή αύξηση των αποδοχών όλων των δικαστικών υπαλλήλων δίχως διακρίσεις και αστερίσκους. Γι' αυτό, εκτός από το ποσό του επιδόματος, αξίζει να σταθούμε κυρίως στο «πώς» προέκυψε αυτή η εξέλιξη. Γιατί ο τρόπος με τον οποίο ήρθε, έστω και «κολοβή», αυτή η νίκη δείχνει και τον δρόμο για όσα ακόμη διεκδικούμε.

Αςβάλουμε λοιπόν τα πράγματα σε μια σειρά...

Προσπερνάμε, γρήγορα – γρήγορα, τους κλακαδόρους της κυβέρνησης, που θα πιστώσουν την επιτυχία του κλάδου σε εκείνους που ευθύνονται για τα δεινά μας... Μόνο το Σχέδιο του Κρατικού Προϋπολογισμού για το 2027 να κοιτάξει κανείς θα δει ότι προβλέπεται αύξηση των φορολογικών εσόδων (που κατά 95% πληρώνονται από τον εργαζόμενο λαό) κατά 2,15 δισεκατομμύρια σε σχέση με το 2026!

Πάμε παρακάτω κι ας αναρωτηθούμε. Τι άλλαξε και ένα αίτημα του κλάδου που έμενε ανικανοποίητο εδώ και δεκαπέντε χρόνια αρχίζει σήμερα να υλοποιείται; Η κυβερνητική πολιτική δεν άλλαξε, ούτε η στάση της απέναντι στα αιτήματα των εργαζομένων. Αυτό που άλλαξε ήταν η στάση του ίδιου του κλάδου: Η πιο ενεργή και μαζική συμμετοχή των συναδέλφων στις κινητοποιήσεις και ένας πιο σαφής αγωνιστικός προσανατολισμός.

Εκεί βρίσκεται το «κλειδί». Οι ειδικές συνθήκες εργασίας στις δικαστικές υπηρεσίες αναδείχθηκαν με ακόμη μεγαλύτερη ένταση το τελευταίο χρονικό διάστημα και με κάθε τρόπο. Η συμμετοχή των δικαστικών υπαλλήλων στις μαζικές κινητοποιήσεις δυνάμωσε, με αποκορύφωμα τις μεγάλες κινητοποιήσεις – που πυροδότησε η ένοπλη επίθεση στο πρώην Ειρηνοδικείο Αθήνας - στο τέλος της προηγούμενης δικαστικής χρονιάς. Φυσικά, για να φτάσουμε εκεί προηγήθηκε μια επίμονη προσπάθεια, γραφείο – γραφείο, συνάδελφο τον συνάδελφο, συζητήθηκε παντού ότι αυτή η μάχη μπορεί και πρέπει να δοθεί.

Η φωνή μας άρχισε να γίνεται πιο δυνατή, πιο «ενοχλητική». Η οργή για όσα βιώνουμε δεν πνίγηκε, έγινε αγώνας για το δίκιο! Η συλλογική δράση, η αγωνιστική ενεργοποίηση περισσότερων πρωτοβάθμιων συλλόγων, η μαζικότερη συμμετοχή, ο προσανατολισμός του αγώνα σε σύγκρουση με την πολιτική των δημοσιονομικών περιορισμών και των «κοστολογημένων» προγραμμάτων είναι που δικαιώθηκε, που έφερε και μπορεί να φέρει νέες κατακτήσεις για τον κλάδο.

Επίσης, το ζήτημα του προσανατολισμού και του πλαισίου διεκδικήσεων δεν είναι αμελητέο ζήτημα. Δεν «πέρασε» η λογική του «σφάξε με αγά μου να αγιάσω», του «φρόνιμου παιδιού», των «ρεαλιστικών» αιτημάτων, οι προτάσεις που κατέληγαν στην εγκατάλειψη της διεκδίκησης του επιδόματος ειδικών συνθηκών και στην αναζήτηση μαγικών λύσεων...

Έχει σημασία να σκεφτούμε.

? Που θα βρισκόμασταν αυτή τη στιγμή αν είχε επικρατήσει η άποψη εκείνων των συνδικαλιστικών δυνάμεων που αποπροσανατόλιζαν τον κλάδο, υποστηρίζοντας ότι δεν μπορούν οι δικαστικοί

υπάλληλοι να πάρουν το επίδομα ειδικών συνθηκών εντός του ενιαίου μισθολογίου! Δυστυχώς, για αυτούς, τα γραπτά μένουν! Ο καθένας μπορεί, πλέον, να κρίνει και να δει ποιος έλεγε τι.

? Θα συζητήσουμε σήμερα για επίδομα ειδικών συνθηκών αν είχε περάσει η λογική του «τίποτα δεν γίνεται», ενός άσκοπου μοιρολογιού μπρος τις δυσκολίες που υποτιμούσε διαρκώς τη δυναμική του κλάδου;

Ο κλάδος, σε πείσμα όλων εκείνων των δυνάμεων που κινούνται εντός (κυβερνητικού) πλαισίου, δεν υπάκουσε «προς τα υποδείξεις». Η ζωή πεισματάρη δεν δικαίωσε τους απόντες και τις «βεβαιότητες» τους, αλλά όλες και όλους εμάς, τους παρόντες στη δράση, στη μάχη για τις ανάγκες μας, και ας μας λένε «αεροβάτες»! (Οι στίχοι στον τίτλο είναι του Οδυσσέα Ελύτη).

Για κάθε ζήτημα, για κάθε αίτημα δείχναμε τον δρόμο του αγώνα: Για τον μισθό που δεν φτάνει, τα απλήρωτα εξαιρέσιμα, την υποστελέχωση, τις συνθήκες εργασίας, την επαναφορά του επιδόματος ειδικών συνθηκών, είπαμε κάτι απλό: τίποτα από αυτά δεν πρόκειται να λυθεί αν ο ίδιος ο κλάδος δεν οργανωθεί, δεν πιέσει και δεν διεκδικήσει.

Γι' αυτή τη θέση ακούσαμε πολλά περί «ιδεοληψιών» κ. ά. Εμείς επιμείναμε στον δρόμο του αληθινού, μαχητικού, ταξικού συνδικαλισμού. Στην ενημέρωση άνθρωπο τον άνθρωπο, στη συμμετοχή σε κάθε κινητοποίηση, στην προσπάθεια να πειστεί ο κλάδος ότι μπορεί να στηριχθεί στη δική του δύναμη, στην ενδυνάμωση τη αλληλεγγύης, στη μετατροπή της δυσαρέσκειας σε οργανωμένη δράση.

Τα γεγονότα είναι αμείλικτα και δίνουν σκληρές απαντήσεις σε όσους επί χρόνια αναζητούσαν νομικά τρικ, θεωρούσαν ότι η συνδικαλιστική δράση περιορίζεται σε συναντήσεις πίσω από κλειστές πόρτες, ήθελαν μια Ομοσπονδία «μουγκή» ή Γραφείο Τύπου του εκάστοτε Υπουργού, κινούνταν στις ράγες της κυβέρνησης και της βολικής αντιπολίτευσης. Σε όσους έφτασαν στο σημείο να κωλυσιεργούν ακόμη και στη συγκρότηση του νέου Προεδρείου της ΟΔΥΕ, την ώρα που ο κλάδος είχε ανάγκη από δράση και όχι από καθυστερήσεις.

Συνεχίζουμε, λοιπόν, γιατί δεν φτάσαμε στο τέρμα. Τώρα ξέρουμε καλύτερα που μπορούμε να φτάσουμε, μπορούμε να προσπεράσουμε εμπόδια και παγίδες. Ότι κερδήθηκε δεν είναι λόγος να αρκεστούμε στα λίγα. Είναι λόγος να διεκδικήσουμε περισσότερα! Τώρα η μάχη συνεχίζεται για να πληρώνεται κάθε ώρα εργασίας, για μεγαλύτερη αύξηση των αποδοχών μας, για την κάλυψη των τεράστιων κενών και για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.

Και βέβαια δεν ζούμε σε γυάλα. Η επιστροφή του 13ου και 14ου μισθού είναι και δική μας υπόθεση, όπως και η επίθεση στη μονιμότητα και γενικότερα οι αντιδραστικές αλλαγές στον χώρο του Δημοσίου. Η ακρίβεια τρώει και τον δικό μας μισθό. Και τα δισεκατομμύρια που βρίσκονται για εξοπλισμούς είναι τα ίδια δημόσια χρήματα που ξαφνικά «δεν υπάρχουν» όταν πρόκειται για μισθούς, προσλήψεις στα νοσοκομεία, τα σχολεία και τα δικαστήρια.

Δυναμώνουμε λοιπόν τους Συλλόγους μας. Συνεχίζουμε τη διεκδίκηση, προετοιμάζουμε τα επόμενα βήματα του κλάδου. Μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους παλεύουμε και για όσα μας αφορούν όλους.

Γιατί όταν ο κλάδος αποφασίζει να κινηθεί, το ερώτημα παύει να είναι μόνο τι είναι διατεθειμένοι να μας δώσουν. Γίνεται τι μπορούμε εμείς, με την οργάνωση, τη στρατηγική και τον αγώνα μας, να κατακτήσουμε.

ΥΓ. Θα ακούσουμε, βέβαια, ότι όλα έγιναν λόγω της προεκλογικής περιόδου. Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για τον τρόπο με τον οποίο οι κυβερνήσεις αξιοποιούν προεκλογικά παροχές και διευθετήσεις. Μόνο που απ' το 2011, έγιναν πολλές εκλογές και άλλαξαν διάφορες κυβερνήσεις... Αν αρκούσαν οι κάλπες, θα είχε ικανοποιηθεί το αίτημά μας πάρει προ πολλού. Οι εκλογές μπορεί να εξηγούν τη χρονική στιγμή μιας παραχώρησης. Δεν εξηγούν την πίεση που την έκανε αναγκαία.



**ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ**